

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άγνώστου άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ήμισυετηρικού	Ήμισυετηρικού	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878	Διά τών Πρωκτόρων Ήμισυετ. λ. 10. Ήμισυετ. λ. 15.
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία ψρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λ.π. 25
Έξαμήνος 4,50	Έξαμήνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	'Οδός Ερμούλειου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
ΑΙ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος		Έν Αθήναις, 4 Μαρτίου 1917	Έτος 39ον.—Άριθ. 14

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιόδηγμα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Οι σύντροφοί του τὸν έκύτταζαν χωρίς νὰ τοῦ μιλοῦν. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐχώρησαν ὡπως εἶπατε, ὁ Κύρος Σμιθ ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

— Ὅποτε λοιπόν, φίλοι μου, δὲν ξέρετε ἀκόμη ἂν ἡ τύχη μᾶς ἔρριξε σὲ νῆσο ἢ σὲ ἤπειρο;

— Ὅχι, κύριε Σμιθ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

— Θα τὸ μάθουμε αὔριο, ὑπέλαβε ὁ μηχανικός. Ὡς τότε, δὲν ἔχομε νὰ κάμουμε τίποτε ἄλλο.

— Ἐχομε! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Τί;

— Νανάψωμε φωτιά!

Καὶ τοῦ ναύτη βλέπετε, ἦταν ἡ μονομανία του.

— Θάναψωμε, Πέγκροφ, ἔννοια σου, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Δὲν μού λένε ὅμως, χθές, ὅτιν μὲ μεταφέρατε, μού φάνηκε ὅτι εἶδα πρὸς δυσμας ἓνα βουνό. Ὑπάρχει τέτοιο πράγμα;

— Ναι, εἶπε ὁ Σπίλεττ. Ὑπάρχει βουνό, καὶ πολὺ ψηλὸ μάλιστα.

— Πολὺ καλά. Αὔριο θάναψωμε εἰς τὴν κορυφή του καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ γῆ αὐτὴ εἶνε νῆσος ἢ ἤπειρος. Ὡς τότε, τὸ ξαναλέγω, δὲν ἔχομε νὰ κάμουμε τίποτε.

— Φωτιά! ἐφώναξε πάλι ὁ πεισματάρης ναύτης.

— Μὰ φωτιά, ναι, θὰ κάμουμε! ἀποκρίθηκε ὁ Σπίλεττ. Ἐχε λίγη ὀκνηρότητα, Πέγκροφ.

Ὁ ναύτης έκύτταζε τὸν

Γεδεών Σπίλεττ, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Ἄν περιμέναμε ἀπὸ σένα, θάργούσαμε νὰ φᾶμε ψητό!..» Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ὁ Κύρος Σμιθ ἐπίσης σιωπῶσε. Ἐφάνιστο πολὺ συλλογισμένος κ' ἔμεινεν ἔτσι κάμποση ὥρα. Ἐπειτα τοὺς εἶπε:

— Ἡ θέσις μας, φίλοι μου, εἶνε βέβαια πολὺ δύσκολη, ὄχι ὅμως καὶ ἀπελπιστικὴ. Ἡ εἰμεθα σὲ ἤπειρο, καὶ τότε θὰ καταβάλουμε κάθε προσπάθεια

γιὰ νὰ φθάσωμε ἔξω μέρους κατοικημένο, ἢ εἰμεθα σὲ νῆσο ἂν συμβαίη τὸ δεύτερο, ἐν ἀπὸ τὰ δύο: ἢ ἡ νῆσος κατοικεῖται, καὶ τότε θὰ κυττάξωμε νὰ τὰ καταφέρωμε μὲ τοὺς κατοίκους της, ἢ εἶνε ἀκατοικητὴ, καὶ τότε θὰ κυττάξωμε νὰ τὰ καταφέρωμε μόνοι μας.

— Τίποτε ἀπλούστερο ἐπισημολόγησε ὁ Πέγκροφ.

— Ἀλλά, εἶτε σὲ νῆσο, εἶτε σὲ ἤπειρο, ρώτησε ὁ Γεδεών Σπίλεττ, πῶς νομίζετε ὅτι μᾶς ἔρριξε ὁ τυφὼν ἐκεῖνος;

— Πῶς ἀκριβῶς, δὲν μποροῦ νὰ τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός ἀλλὰ πιθανώτατα σὲ κάποια χώρα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὅταν ἐρύγαμε ἀπὸ τὴν Ρισμόνη, ὁ ἄνεμος ἦταν βορειοανατολικὸς καὶ ἡ μεγάλη ὄρμη του μᾶς κείθει, ὅτι δὲν θάλλαξε διεύθυνσι. Ἔτσι περάσαμε τῆς Πολιτείας τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Καρολίνας, τῆς Γεωργίας, τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, τὸ Μεξικὸ τὸ ἴδιον καὶ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ ἀερόστατό μᾶς πρόκει νὰ διέτρεξε, ἐν ὄλῳ, ὡς ἐπὶ χιλιάδες μίλια καὶ μᾶς ἔφερε πρὸς τὸ ἀρχιπέλαγος Μενάνα, εἶτε πρὸς τὰ νησιά Πομοτού'ισως, ἂν ἡ ταχύτης του ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅση λογαριάζω, καὶ στῆς χώρες τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἄν εἶνε αὐτό, ἢ ἐπιστροφὴ μᾶς εἰς τὴν πατρίδα θὰ γίνη εὐκόλοα. Ἄγγλο ἢ Μαορί, κάποιον θὰ βροῦμε γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἄν, ἀπεναντίας, ἢ ἀκτὴ αὐτὴ ἀνήκη σὲ καμμιά ἐρημόνησο τῆς Μικρονησίας, θὰ τὸ ἰδοῦμε ἴσως ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κεντρικοῦ βουνοῦ καὶ τότε εἴλοι μου θὰ γίνη ἀνάγκη νὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ, μονάχοι,

«Ἰδαν τὸν Τῆκ, πῶς εἶχε ἀρπάξῃ ἓνα ἔσο...» (Σελ. 110, στ. 6')

ως να μην επρόκειτο να φύγουμε ποτέ.
— Ποτέ, έφώναζεν ο ρεπόρτερ. Εύπατε ποτέ, αγαπητέ κ. Σμιθ;
— Καλλίτερα να προυποθέτουμε το χειρότερο, αποκρίθηκε ο μηχανικός, για να μην έχουμε ύστερα απογοητεύσεις.
— Σωστά, υπέλαβε ο Πέγκροφ. Οπωσδήποτε, ως ελπίζουμε, ότι αυτό το νησί, — αν είναι νησί, — δεν βρίσκεται ολωσδιόλου έξω από τον δρόμο των πλοίων. Γιατί αυτό θα ήταν η μεγαλύτερη δυστυχία.
— Δεν μπορούμε να πούμε τίποτα, πούν αναιτούμε στο βουνό, είπε ο Κύρος Σμιθ.

— Μα θα είσθε σε κατάσταση αύριο, τον ρώτησε ο Χάρμπερτ, να υποστήτε τους κόπους τέτοιας έκδρομής;
— Ελπίζω, αποκρίθηκε ο μηχανικός, φθάνει να φανήτε τρεις σήμερα καλοί και άξιοι κυνηγοί. Ένωσά ο Πέγκροφ και σύ, μικρέ μου.
— Ω, είμαι βέβαιος ότι θα γυρίσω με κυνήγι, είπε ο ναύτης, δεν είμαι όμως βέβαιος, αν θα μπορέσουμε να το ψήσουμε.
— Φέρε σύ κ' έννοι σου! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Έτσι συμφωνήθηκε να μείνουν όλη την ημέρα στα Καμίνια ο μηχανικός κι' ο ρεπόρτερ, για να εξετάσουν την ακρογιαλία και το όρηκέδιο, ενώ ο Νάβ, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ θα πήγαιναν πάλι στο δάσος, να φέρουν ξύλα και κυνήγι. Έξεκίνησαν λοιπόν στής δέκα, ο Χάρμπερτ με πεποιθήσι, ο Νάβ με χαρά, κι' ο Πέγκροφ με δυσπιστία. Αμ δεν θα βρούμε φωτιά στο γυρισμό; μουρμούριζε κάθε τόσο μονάχος του, — αν βρούμε πάλι... θα είναι θαύμα! Όταν έφθασαν στον αγχώνα που έσχημάτιζε το ποτάμι, ο ναύτης στάθηκε και ρώτησε:

— Τι θέλετε; κυνηγοί να γίνωμε πρώτα, ή ξυλοκόποι;
— Κυνηγοί! αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Νά ο Τόπ που άρχισε να ψάχνει.
— Κυνηγοί λοιπόν! έπειτα γυρίζουμε εδώ και βλέπουμε για ξύλα.

Έκοψαν τρία γερά κλαδιά από τον κορμό ενός έλατου κι' ακολουθών τον Τόπ, που έτρεχε μέσα στ' άψηλα χόρτα. Αυτή τη φορά, αντι νακολούθησαν την όχθη του ποταμού, οι κυνηγοί μπήκαν στην καρδιά του δάσους. Τα ίδια δένδρα κ' εδώ, τα περισσότερα από την οικογένεια των κωνοφόρων. Σε μερικά μέρη, τα κεύκα αυτά, άπομονωμένα, είχαν τέτοια άνάπτυξι, τέτοιες διαστάσεις, που θα έλεγε κανείς ότι ή χώρα εκείνη εύρισκετο σε ύψηλότερο πλάτος απ' όσο υπέθατε ο μηχανικός. Άλλού, μερικά ανοίγματα του δάσους ήταν σκεπασμένα από ξερά ξύλα κι' αποτελούσαν έτσι ανεξάντλητες αποθήκες καύσι-

μης όλης. Κι' αφού έτελείωνε το γυμνό ανοίγμα, ο λόγγος επυκνώνετο πάλι κ' έγινετο σχεδόν αδιεπέρατος.

Δύσκολο ήταν να οδηγηθούν μετά στον ώκεανό εκείνο των δένδρων, όπου δρομος χαραγμένος δεν υπήρχε κανένας. Γι' αυτό ο ναύτης σταματούσε κάθε τόσο κ' έσημείωνε τα πέρασμα τους, σπάζων μερικούς κλώνους, που θα τους έγνωρίζαν εύκολα στο γυρισμό.

Κυνήγι όμως δεν έφαινετο ακόμη καθόλου. Ο Τόπ, τρέχων κάτω από τα χαμηλά κλαδιά, έξεμπούριζε τα πουλιά, που δεν μπορούσαν έτσι να τα πλησιάσουν. Κι' αυτά ακόμη τα κουρούχου ο ήταν σήμερα άδώρητα κι' ο ναύτης άρχισε να συλλογίζεται, ότι έκαμαν άσχημα να μην ακολουθήσουν, σαν την άλλη φορά, την όχθη. Θα εύρισκαν τουλάχιστο φραγκόκοττες.

— Έ, Πέγκροφ! είπε ο Νάβ, αυτό είναι το κυνήγι που υποσχέθηκες στον κύριό μου; Δεν θα χρειασθί και πολλή φωτιά, για να το ψήσι!

— Υπομονή, Νάβ, αποκρίθηκε ο ναύτης, και μόνο κυνήγι δεν θα μάς λείπη στο γυρισμό.

— Δεν έχεις δηλαδή εμπιστοσύνη στον κ. Σμιθ;

— Ω, ναί!

— Γιατί δεν πιστεύεις λοιπόν πως θανάψη φωτιά;

— Θα το πιστέψω, όμα το ιδώ.
— Θα το ιδήσι! Αφού ο αφέντης μου το είπε, θα το ιδήσι!

Δεν ήταν ακόμη μεσημέρι, — ο ήλιος δεν είχε ρθάση στο ύψηλότερο σημείο του δρόμου του, — κ' ή έκδρομή έξακολούθησε, όχι όλωσδιόλου άκαρπη, αφού ο Χάρμπερτ ανέκαλύψε ένα δένδρο με φαγάσιμους καρπούς. Ήταν μία κουκουναριά, με ώραια κι' ώριμα κουκουναρία. Ο Χάρμπερτ κι' οι σύντροφοί του έφαγαν άρετά.

— Λαμπρά! έφώναξε ο ναύτης, φύκια για ψωμί, μύδια για κρέας και κουκουναρία για φρούτο. Τι άλλο θέλομε;

— Προσοχή! τον έκοψε ο Νάβ. Ο Τόπ κάτι είδε!.

Κι' ο μαύρος έτρεξε σε μία λόγμη, όπου είχε χωθή ο σκύλος γαυγίζων, ενώ άπομέσα ακούγοντο κάτι παράξενα γρυλλίσματα.

Ο ναύτης κι' ο Χάρμπερτ ακολουθήσαν άμέσως τον Νάβ. Είδαν τότε τον Τόπ που είχε άρπάξη από ταύτι ένα ζώο. Ήταν τετράποδο, μακρύ ως δύομισυ πόδια, με μαύρη γούνα, ανοικτότερη στην κοιλιά, με τρίχωμα σκληρό κι' όχι τόσο πυκνό και τα δάκτυλά του, βυθισμένα εκείνη τη στιγμή στο χώμα, έφαινοντο ένωμένα με μεμβράνες.

Ο μικρός φουσιδίφης το έγνωρισε άμέσως: Ήταν ένας ύδροχοίρος, έν από τα μεγαλύτερα τρωκτικά.

Χωρίς να μύνεται κατά του σκύλου το κακόμοιρο έφύριξε εδώ κ' εκεί τα μεγάλα του μάτια, χωμένα μέσα σε πυκνό στρώμα από πάχος. Ήταν ίσως ή πρώτη φορά που έβλεπαν άνθρωπο.

Ο Νάβ, με το μπαττούνι στα χέρια, έτοιμάθη να τ' κτυπήσει, όταν έξαφνε το ζώο αποτπάσθηκε από τα δόντια του Τόπ, που δεν έκράτησαν παρά ένα κομμάτι ατί, ώρησε μ' ένα δυνατό γρύλισμα κατά του Χάρμπερτ, τον έτρεξε κάτω κ' έχάθηκε μέσ' στα δένδρα.

Έτρεξαν όλοι κατόπι του κι' ο σκύλος σε λίγο το έφθασε. Άλλά τη στιγμή που θα το άρπαζε πάλι, το ζώο έπεσε μέσα 'ς ένα μεγάλο βάλτο, που το έσκίαζαν αιωνόδια κεύκα.

Ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ στάθηκαν άκίνητοι. Ο Τόπ όμως έπεσε κι' ατίης στο νερό. Ο ύδροχοίρος, κρυμμένος στον πάτο, δεν έφαινετο πιά.

— Θανάσιμη πάλι στην επιφάνεια, είπε ο Χάρμπερτ, για ναυαπηύση.

— Και δεν θα πινη; ρώτησε ο Νάβ.

— Όχι, είναι στεγανόποδο, σχεδόν άμφιβίο. Νά το παραφυλάξωμε, όταν θα βγη.

Μοιράσθηκαν κ' οι τρεις σε διάφορα σημεία της όχθης, για να κόψουν την υποχώρησι του ύδροχοίρου, που τον έζητούσε ο Τόπ κολυμβών.

Πραγματικός, ύστερ' από λίγες στιγμές, το ζώο ανέθηκε στην επιφάνεια. Ο Τόπ ώρησε κατ' επάνω του και δεν το άρισε να ξαναβυθισθί. Σε λίγο, άρπαγμένος από τον σκύλο, ο ύδροχοίρος σύρθηκε ως την όχθη κ' έσκοτώθηκε με μία μπαττούνια του Νάβ.

— Ούρρά! έφώναξε κατά τη συνήθειά του ο Πέγκροφ. Θα φάμε και νερο γ ο υ ρ ο υ ν ο, φθάνει να χωμε φωτιά! Φορτώθηκε το κυνήγι στον ώμο του και, κρίνων από τη θέση του ήλιου, ότι το μεσημέρι έπέρασε πρό δύο σχεδόν ώρων, έδωσε το σύνθημα της επιστροφής.

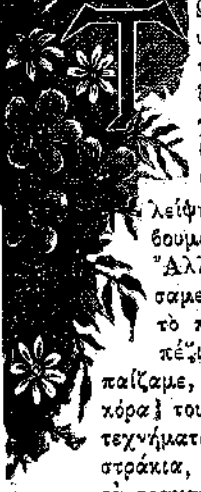
Το ένστιχο του Τόπ έηρησίμωσε πάλι στους κυνηγούς, που εύκολα μπόρεσαν να βρούν τον δρόμο. Μετά μισή ώρα, έφθασαν στον αγχώνα του ποταμού.

Όπως και την άλλη φορά, ο Πέγκροφ κατασκεύασε γρήγορα μία σκεδιά, την έρόρτωσε ξερά ξύλα και την άρισε νακολούθησι το ρεύμα ως τα Καμίνια.

Άλλά ή τα ήθελαν τα καυσόξυλα, αφού δεν είχαν φωτιά;.
— Όταν όμως ο ναύτης έφθασε κοντά στα Καμίνια, έβγαλε πάλι ένα ήχηρότατο ούρρα και, δείχνων στους συντρόφους του το συσάρευμα των βράχων, έφώναξε:
— Χάρμπερτ! Νάβ! Για ιδήτε!.
— Ένας πυκνός καπνός έβγαине στριφογυρίζων επάνω από τα Καμίνια! (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΤΡΙΣΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΑ που μάς έλειψε το ψωμί, τώρα καταλαβαίνουμε τί αξίζει! μου έλεγε προχθές ένας μικρός Άθηναίος. Κι' αλήθεια, έπρεπε να μάς λείψη, για να καταλάβουμε όλη την αξία του. Άλλη φορά το άψηρούσαμε, το σπαταλούσαμε, το πετούσαμε. Στο τραπέζι, πολλές φορές, έπαίλαμε, κάνοντας με την κόρα] του διάφορα... κομφοτεχνήματα, — σαουρουλάκια, άστράκια, δισκάκια, — που τότε τα τραγανίζαμε με το γλυκίμα ή με το φρούτο, και τότε ταφίναμε για της κόττες' και με την ψίχα του καταντούσε να σκουπίζουμε το μαχαίρι μας, όταν άργούσαν να μάς φέρον καθαρό, ή να τρίβωμε τον λεκέ της σάλτσας και του κρασιού, που έπεσε κατά λάθος στο τραπέζι... Που τώρα τέτοια πολυτέλεια! Οικονομούμε, έφυλάμε και το ψίχουλο. Κόβουμε κάτι λεπτές φετίτσες που φέγγουν και προσπαθούμε να ανακληρώσωμε το ψωμί με δτι άλλο υπάρχει στο τραπέζι. Άλλά δεν αναπληρώνεται εύκολα το τρισευλογημένο! Όσο κι' αν σπαταλούμε τάλλα είδη, με το να κάνουμε οικονομία στο ψωμί, σηκωνάμαστε σχεδόν κενασμένοι. Γιατί μάς έλειψαν κι' όλα εκείνα που μοιάζουν όπωσδήποτε με ψωμί: μακαρόνια, πάστες, ρύζι, όσπρια. Τρεφάμαστε με κρέατα, με χόρτα, με γαλακτομάτα, με φρούτα και με γλυκίσματα... χωρίς άλευρι. Κι' αυτά δεν χορταίνουν, δεν αναπληρώνουν το τρισευλογημένο. Μα φαντασθήτε λοιπόν πως αξίζει, αφού ένα τραπέζι γεμάτο φαγιά, δεν κάνει ένα καρβέλι ψωμί!

Πολλές φορές, όταν σηκώνουμαι από το τραπέζι, αφού έφαγα χίλια πράγματα κ' έμεινα νηστικός, συλλογίζουμαι: Είη ή ιδέα α μου; είνε από συνήθεια; Ή μήπως πραγματικώς, το ψωμί, — το άλευρι του σίτου, — έχει όλα εκείνα τα θρεπτικά, ή μάλλον τα χορταστικά στοιχεία, που του κάκου θα τα ζητούσαμε στα άλλα τρόφιμα; Έτσι φάνεται. Άλλοίωτικα το ψωμί δεν θα γίνονταν ή βάσις των γευμάτων και συνώνυμο με την ανθρώπινη τροφή. «Νά φάω ψωμί», λέει ο λαός, και με το ψωμί έννοει δτι άλλο θα φάη. «Βγάζω το ψωμί μου», λέει ο εργαζόμενος, κ' έννοει όλα τα προς το ζην. Θακούσατε

βέβαια να λένε πολλές φορές, ότι οι «Ευρωπαίοι» δεν τρώνε ψωμί καθόλου. Μην το πιστεύετε κ' οι Ευρωπαίοι τρώνε ψωμί, όπως όλοι. Μόνο σε μερικά πλούσια τραπέζια, το ψωμί είνε λιγιστό, αλλά ούτε απ' αυτά λείπει όλωσδιόλου. Έπειτα αυτό δεν έχει σημασία, αφού από τάλλα φαγιά των πλουσιών τραπεζιών δεν λείπει το άλευρι του σίτου. Κ' εμεις εδώ, χωρίς να είματτε «Ευρωπαίοι», τρώμε βέβαια πολύ λιγιστερο ψωμί όταν έχουμε μακαρονάδα, παρά όταν έχουμε κρέας στιγάδο ή ψάρι μαγιονέζα. Το άλευρι του σίτου δεν μπορεί να λείψη. Κι' όταν δεν έχη άρκετό το φαγητό μας, το συμπληρώνουμε με ψωμί. Γι' αυτό ο λαός της Ελλάδος τώρα πεινά: Του έλειψε ή βάσις, ή κυρία τροφή, το άλευρι του σίτου, ο χορτασμός, ή εύλογία!

Η «εφεύρεσις» του ψωμιού είνε τόσο παλιά, ώστε ο λαός την άποδίδει 'ς αυτούς τους πρωτόπλαστους. Πιστεύει δηλαδή ότι ο Άδάμ κ' ή Εβα, στον Παράδεισο ακόμη, έμάζεψαν στάρι ξερό, το έτριψαν, το ζύμωσαν, το έψησαν κ' έκαμαν το πρώτο ψωμί. Δεν θάταν βέβαια άφράτο σαν τη βιεννέζικη φραντζόλα, αλλά τελοςπάντων... Υπάρχει μάλιστα και μία λαϊκή παράδοσις, ότι κάποτε ή Εβα, που δεν ήταν, φαίνεται, πρότυκο νοικοκυράς, έκοψε μία φέτα ψωμί για να σκουπίσει μία άκαθαρσία, και γι' αυτό θύμωσε ο Θεός και τους έδιωξε από τον Παράδεισο και τους καταράσθηκε να τρώνε το ψωμί τους με τον ιδρώτα του προσώπου τους. Η παράδοσις αυτή μαρτυρεί την ιδέα που έχει ο λαός για την ιερότητα του ψωμιού. Κ' ή ιδέα αυτή δεν προέρχεται μόνο από τη Θρησκεία, που με το ψωμί συμβολίζει το Σώμα του Κυρίου. Προέρχεται κι' από τη μεγάλη χρησιμότητα του ψωμιού για τη συντήρησι, τη ζωή του ανθρώπου. Πώς να μη θεωρητά ιερό και άγιο ένα πράγμα, που χωρίς αυτό ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήση; Ίερό και άγιο το ψωμί, ιερό και άγιο ή εργασία που μάς το δίνει. Μία μεγάλη θεά, κατά τους αρχαίους Έλληνες, ή Δήμητρα, έδίδαζε τους πρώτους ανθρώπους να καλλιεργούν το στάρι και να κάνουν ψωμί. «Οη ή εργασία της παραγωγής του, — το έργομα της γης, ή σπορά, το θέρισμα, το άλώνισμα, το λιχνισμα, το άλεσμα, το ζύμωμα, το ψήσιμο, — είχε κάποιον θρησκευτικό χαρακτήρα, σχεδόν σαν ένα μυστήριο.

Και πραγματικώς, μήπως δεν είνε ένα μυστήριο ή κατασκευή του ψωμιού από το άλευρι του σίτου; Το ά ν ε β α τ μ α της ζύμης δεν είνε κάτι μυστηριώδες; Δεν νομίζετε ότι ο ίδιος ο Θεός βάζει το χέρι του, για να γίνη ή τροφή του λογικού πλάσματος του; Και

δεν σας φαίνεται ακόμη πιο ιερό και άγιο το ψωμί, όταν συλλογίζεσθε αυτό το μυστηριώδες ανέβασμα, που είνε σαν ένα ζωντανέμα; Κανενός άλλου «τροφιμού» ή προπορασκευή δεν άφίνει αυτή την έντύπωσι. Γι' αυτό το ψωμί περιλαμβάνει τα πάντα. Άγιο αυτό, άγιο κι' ή εργασία που μάς το δίνει. Κ' όχι μόνο ή εργασία που γίνεται στον άγρό, στο άλώνι, στο μύλο, στο φούρνο, αλλά και κάθε άλλη εργασία που μάς τρέφει. Όποιος εργάζεται, προσεύχεται. Σας άπαύομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

«Τι γίνεται στον κόσμο!» — Ο Άνανίας άρισε είνε το τραπέζι της Διαπλάσεως το έξης σημείωμα:

«Αί Άναδιώσεις μου θα εξακολουθήσουν από το μεθεπόμενον φύλλον. Άς ελπίζω, ότι μετά τα προχθεσινά γέλια, δεν θα εξακολουθήσουν και τα παθήματα των φίλων μας, που μου ένθυσαν ένα άφελή μικρέμπορον της πατρίδος μου.

«Ο άνθρωπος αυτός, αφού έδιδάζε πρώτα είνε το μαγαζάκι του, με προσοχήν και με κατανύξιν, τας άθρηναίικας έφημερίδας, άνήγγελλεν έπειτα, σοβαρώτατα, ως ειδήσεις, ως νέα, τα γραφόμενα είνε... το μυθιστόρημα της επιφυλλίδος: — Τα μάθατε; Ένας μαρκέζος στο Παρίσι έφαρμάκωσε τρεις γυναίκες!.. Μία δουκέσσα αυτοχειριάσθηκε!.. Δυο διάσημοι κακούγοι έδραπέτευσαν από τη φυλακή, συνηνομημένοι με τον δεσμοφύλακα!.. Τι γίνεται στον κόσμο!..

* * *
«Η Λίμνη των Ιωαννίνων: — Από μελέτην του σοφού Ιστορικού κ. Σπ. Π. Λάμπρου, του νυν Πρωθυπουργού της Ελλάδος, δημοσιευμένην είνε την τελευταίαν «Έπετηρίδα του Παρνασσού», άποσπώμενην τη' έξης ώραιαν περιγραφήν:

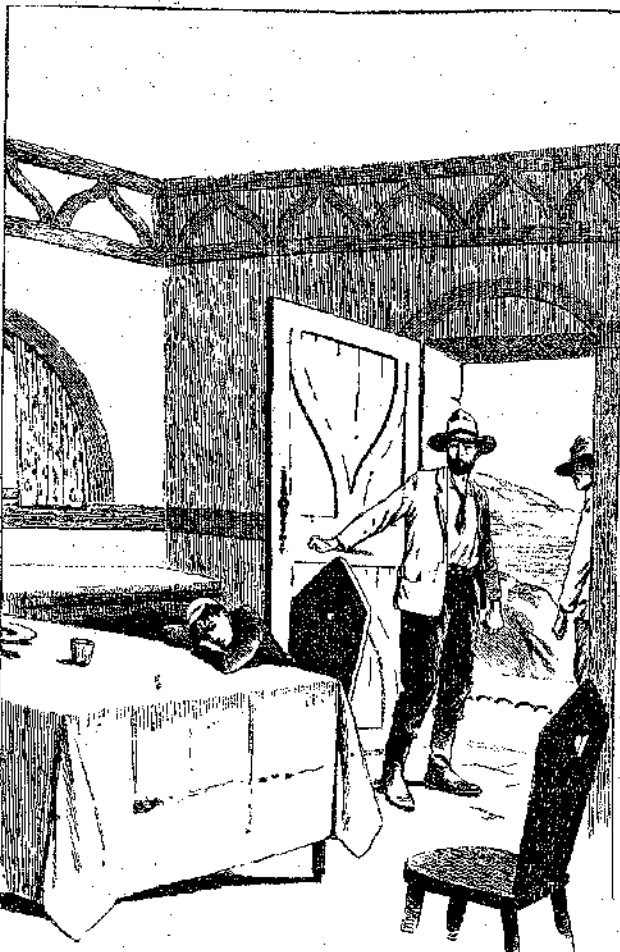
«Το Ιωάννινα δεν είνε φανταστά άνευ της λίμνης εκείνης, ως δεν δύναμεθα να φαντασώμεν την Βενετιαν άνευ της πλαταιάς του Αγίου Μάρκου. Με τον περικαλλή περίε στέφανον των γραφικών όρέων, ών αι κλιτύς λούονται εις τα γλαυκά ύδατα, με την άντανάκλασιν των αναστρόφων ειδώλων των βράχων της Άκροπόλεως και της φυτείας αυτής και των επ' αυτής κτιρίων, εις τα βάθη του παρά τους πρόποδας ύπηνέμου όρμου, είνε έν ώραις νηνεμίας σίονει άλλη τις γλαυκή πλατεία, ένώνουσα την πόλιν με την νήσον. Ήδονικως σύρονται επί των ύδάτων τα κατ' ιδιάζοντα τρόπον έρεσσόμενα άκάτια, ως άλλαι νήσαι εκ των έν άφρονία διακνηχομένων δια της λίμνης...»

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Όσο έρωσαν, συνωμολοούσαν οι δυο τους κ' αφού άπόφασαν, έξακολούθησαν την συνομιλία τους, περιμένοντες να φωτίση έξω. Είχα καθήση άντικρού τους και τους εκύτταξα, αλλά χωρίς να δείχνω καθόλου ότι έννοούσα όσα έλεγαν, ή ότι όπωσδήποτε μ' ένδιέφεραν. Στο τέλος, έστρίξα και το κεφάλι στα χέρια μου, στήριγμένα στο τραπέζι, και προσποιήθηκα ότι μ' έπληρε ό ύπνος. Πού να φαντασθούν έκείνο ότι το «κουτό»

«Δέν είνε πρόνιμο να τόν άρίσωμε έδώ...»

παιδί τους άκουγε μ' όλα του ταύτιά κ' έννοούσε κάθε τους λέξι!

Άπ' ό,τι άκουσα έκείνη την ώρα κ' άπ' ό,τι έμαθα άργότερα, θα σάς διηγηθώ τώρα με λίγα λόγια τί είχε συμβή έν τῷ μεταξῷ και πῶς οι Μπαρμπούτζηδες, πού τους έννομίζαμε στην Άμερική, ήλθαν στο Σπαθονήσι για να σκοτώσουν τόν Φραντζέσκο.

Όταν ό Βάρθος έπεισθησε πιά, ότι ό τελευταίος άπόγονος των Καζάληδων είχε πνιγή, έπληρε τόν άδελφό του κ' έφυγαν από τόν Νόρθπορτ. Έπληγαν στην

άρχη σε μία έπαρχία, στο έσωτερικό της Ζηλανδίας, να ζητήσουν έργασία σε κάποιο χρυσωρυχείο.

Η παρουσία τους στο ύπερωκεάνειο, πού είχε κάμη τους συντρόφους τού Φραντζέσκου να υποθέσουν ότι οι «ξένοι» θα έφευγαν για την Άμερική, ήταν όλωςδιόλου τυχαία και προσωρινή.

Οι δυο άδελφοί εργάστηκαν λίγον καιρό στο μεταλλείο, φανταζόμενοι ότι έφθανε μόλις να σκάψουν, για να βρούν χρυσάφι και να τὸ μαζέψουν με τὸ σακί. Άλλ' άμκ είδαν ότι δέν ήταν τόσο εύκολο, άπογοητεύθηκαν γρήγορα κ' άποράσταν να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Το Νόρθπορτ θάποτελούσε τόν πρώτο σταθμό τού ταξιδιού αυτό τῆς έπιστροφῆς των άπογοητευμένων χρυσωρυχῶν.

Μπήκαν στο σιδηρόδρομο, έφθασαν στη θάλασσα και πήραν τὸ άτμόπλοιο, πού έκανε τή συγκοινωνία των Ζηλανδικῶν λιμένων. Το άτμόπλοιο έκείνο στάθηκε με μία στιγμή μπροστά στο Σπαθονήσι, γιατί όπως πάντα, τὸ περίμενε στο πέραςμά του ή βάρκα μας, για να πάρη την άλληλογραφία.

Έτσι ό Βάρθος Μπαρμπούτζης μπόρεσε να ιδῆ με τὰ μάτια του, ότι ό Φραντζέσκος Καζάλης ήταν άκόμη ζωντανός, γιατί ό υπηρέτης μας, έκείνη την ήμέρα, είχε πάρη με τή βάρκα να προύπαντησῆ τὸ άτμόπλοιο.

Ό Φραντζέσκος δέν τόν είδε, δέν τόν έπρόσεξε καθόλου. Πού να φαντασθῆ ότι ό έχθρος του θά ήταν μέσα σ' έκείνο τὸ πλοίο! Ό Βάρθος όμως, με τήν πρώτη ματιά, έν γνώρισε τόν Φραντζέσκο. (*)

Άπό την στιγμή έκείνη, ζητούσε εύκατρία να τόν πλησιάσῃ. Κ' ύστερ' από δυο μέρες, ή κακή τύχη τού τήν παρουσίασε.

Άμα έφθασαν στο Νόρθπορτ, οι Μπαρμπούτζηδες έμισθώθηκαν για να ξεφορτώνουν στην προκυμία τὰ έμπορεύματα των πλοίων. Μία μέρα, ένῶ ό Βάρθος έδούλευε κει, τὸ μικρό μας γίωτ, πού έφερε τόν πατέρα μου, μπήκε στο λιμάνι. Κάποιος τότε, τυχαίως, είπε δυνατά τὸνομα τού πλοίου,

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 105.

τῷ νησιῷ μας και τῷ πατέρα μου. Ό Βάρθος, πού τάκουσε, άρτισε άμέσως τήν έργασία του και, από την άποβάθρα, έκου είχε βγῆ ό πατέρας μου, τόν παρακολούθησε στους δρόμους τῆς πόλεως.

Ό πατέρας μου άπάντησε τότε κάποιο φίλο του, στάθηκε μαζί του στο δρόμο και τού είπε ότι θα έμανε στο Νόρθπορτ καμμία έβδομάδα για δουλειές του, προσθέτας, ότι ήταν ήσυχος για μένα, γιατί με είχε άρτισῆ με τόν καλό Σικελό, πού τόν είχαμε για υπηρέτη. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η'.—ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[Συμπλήρωμα]

Είς όσα είπαμεν προῦτες περί Παναγιώτου Σούτσου, πρέπει να προσθήσωμεν ότι ήτο ποιητής με βαθύτατον θρησκευτικόν αίσθημα και δι' από τὰ άρσιότερα μέρη των έργων του ήνε ταναφερόμενα εις τόν Θεόν. Γνωρίζετε βέβαια και από τὰ άναγνωσματάρια σας τόν θαυμάσιον έκείνον ύμνον τού «Όδοιπόρου»:

Θεέ, ύμνει τήν δόξαν σου
Η νύξ και ή ήμέρα.
Με άνθη έσπείρας τήν γην,
Με άστρα τόν αιθέρα,—κιλ.

Άλλ' εις τήν τραγωδίαν αυτήν τού Σούτσου ύπάρχουν και άλλα άραία τεμάρια περί Θεού, άθανάσιος φύξης, καθήκοντων των ανθρώπων, κτλ. τὰ όποια ίσως δέν γνωρίζετε. Όσαν π.χ. ό «Όδοιπόρος» έρωτά τόν Παίσιον αν ύπάρχη Θεός, ό μοναχός τού «Άθωνος, μεταξῷ των άλλων, τού άπαντά και τὰ εξής:

Τήν λάμψιν τού προσώπου του
Αυτός εις τούς χιλιούς
Έγράσεν ήλιους,
Ός βασιλεύς τῆς Κτίσεως,
Ός βασιλεύς χοράτων
Ήραϊάν τήν εικόνα του
Έπίάνω νομισμάτων.

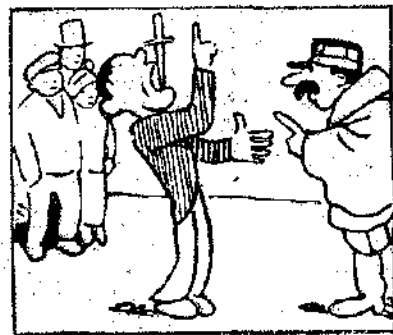
Άλλ' ό «Όδοιπόρος» διαστάζει άκόμη και έρωτά πάλιν:

Άν τὸμα του άκοίμητον
Τὰ πάντα δικτάτη,
Δικαιοσύνης εις τήν γην
Πῶς στάθμην δέν φυλάττει;
Πῶς εις αυτήν δέν φαίνεται
Καμμία άρμονία,
Και οὐδὲ πῶς τις κυβερνά
Τήν φύσιν, τὰ στοιχεΐα;
Πῶς άδοξος και δυστυχής
Η άρετή στενάζει.

Και ό μοναχός Παίσιος άπαντά με αυτά, τὰ όποια πρέπει να διαβάσετε με μεγάλη προσοχή:

Έμβλέκει δυο κόσμους πῶς
Ό έχον σάαν φρένα:
Αιώνιον, άπέραντον,
Άόρατον τόν ένα,
Και όρατόν τόν έτερον.
Άλλ' όπας τούς γνωρίσει,
Ηθέλησεν εις τόν θνητόν
Ό Ηλάστης να διορήσῃ
Τὰς άοράτους όρατάς.
Έντός κ' έκτός αισθήσεως.
Είς δυο τόν διήρσεν
Άντικειμένας φύσεις:
Η ψυχική και άλλος
Είς τούς χυδαίους μόνον

Ο ΝΩΝΤΑΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ό Νώντας πού καταπίνει τὰ σπαθιά, ήταν σταματισμένος, έκείνη την ήμέρα, στην όδον Άθηνάς, και κατεγίνετο να δείχνη την τέχνη του στους άνθρώπους, από τους όποιους έμάζεψα πεντάρες.— Άλλά ένας χοροφύλακας διέσχισε τόν κόκλον των χαζών, έπληρώσε τόν θαυματοποιόν και τού είπε άγρια:

«Έ, Άποκριές έχεις άκόμη, κῶς

Νώντα; Δέν τὸ κατάλαβες πῶς ήλθε Σαρακοστή, με άποκλείσιμό μάλιστα, κ' αυτά δέν επιτρέπονται; Έώρασε γρήγορα τὸ σπαθί πού κατάπιες και άπολούθησε με στην Άστυνομία! Γρήγορα!

Άν ό Νώντας μοροούσε να μιλήσῃ, θά τού έλεγε πολλά. Τὰ σπαθί όμως, πού είχε στο στόμα, τόν έμπόδιζε. Άποάσισε λοιπόν να τὸ ξεράσῃ, για να ύπακούσῃ

στη διαταγή. Άλλά τὸ σπαθί βγήκε από τὸ στόμα του με τέτοιο άνάποδο τρόπο, ώστε ή αϊκή του εύτετόπησε τὸ παπούτσι τού χοροφύλακα και τόν έκάρφωσε στη θέση του. Έτσι ό Νώντας, αληθινός θαυματοποιός, κατόρθωσε να τὸ σκάσῃ, αφήνων τούς θεατάς του σκασιμένους από τὰ γέλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΙ

(Συνέχεια και τέλος' Ίδε σελ. 104)

Η θέσις των ήταν πολύ άσχημη...

Μία από τῆς άρκούδες, όρμησε φρενιασμένη στο δένδρο πού είχε καταρύγῃ ό Βιργινιανός, κ' άρχισε να σκαρφάλωνῃ σα γάτα. Τού κόκλου ό υπηρέτης ανέβαινε όλοένα στα ψηλότερα κλαδιά. Η άρκούδα ανέβαινε κ' αυτή από πίσω του και θά τόν έφθανε σε λίγο, έκτός αν συνέβαινε τὸ χειρότερο κ' από τὸ βάρος της έσπαζε τὸ δένδρο, πού κάθε τόσο έτριξε άπειλητικά...

Σ αυτό τὸ άναμεταξύ, ή δεύτερη άρκούδα άρπαξε ένα γερό κλαδί δένδρου πού βρέθηκε δίπλα της και τὸ στριγγύριξε με μανία σα ρόπαλο, όρθη στα πισινά της πόδια, άνάμεσα στον κ. Χαρκακίς, πεσμένο άκόμη κάτω, και στον κ. Ροντέλ, πού έπρότεινε πάντα τὸ τουφέκι του.

Η καρδιά τού άλλου κτυπούσε δυνατά. Άπ' αυτόν μονάχα έξηστάτο τώρα ή σωτηρία και των τριών. Άνεκάλεσε όλη του τήν ψυχραιμία κ' έσκόπευσε με τή μεγαλύτερη προσοχή.

Δέν ήταν καθόλου εύκολη ή σκόπευσις, γιατί τὰ άτακτα κινήματα τού κλαδιού μετατόπιζαν άκατάπαυστα τόν στόχο. Έπιτέλους έπυροβόλησε. (*) Η σφαίρα βόηκε τὸ θηρίο στο στήθος και τάρριξε κάτω νεκρό, άρῶ τώκαμε μία στιγμή να περιστραφῆ μ' ένα υπόκωφο μουγγρητό.

Στην προσωγή έκείνη, ή άλλη άρκούδα, πού παραφύλαγε τόν Βιργινιανό, άναγκαστήθηκε μ' ένα βρυχημό θυμού μεγάλου και όρμησε κατά τού δυστυχισμένου υπηρέτη. Αυτός, ώπλισμένος

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 104.

νος μ' ένα μαχαίρι, προσπαθούσε να κτυπήσῃ τόν έχθρό του στην καρδιά. αλλά τὸ χέρι του έτρεψε...

Και πάλι ό κ. Ροντέλ, έγέμισε τὸ τουφέκι του. Έπειδή ή άρκούδα τού παρουσίαζε τή ράχι, ή δυσκολία ήταν άκόμη μεγαλύτερη από την πρώτη φορά. Άν ή σφαίρα του έλάθεισε, ό Βιργινιανός ήταν χαμένος.

Άλλά όχι, ή ψυχραιμία δέν άρτισε ούτε τώρα τόν κ. Ροντέλ. Έσκόπευσε θαυμάσια κ' ή σφαίρα του βόηκε την άρκούδα στο κεφάλι. Άμέσως άρτισε τόν κλώνο πού τῆς έχρησίμευε ως στήριγμα και κυλιόσθηκα χάμα.

Όταν ό υπηρέτης είδε τόν έχθρό του πληγωμένο θανασίμως, κατέβηκε από τὸ δένδρο κ' άρχισε να τόν κτυπά με τὸ μαχαίρι, σα να ήθελε να τόν τιμωρήσῃ τώρα, έστω και νεκρό, για τήν φοβερή άγωνία πού τού είχε προξενήσῃ.

Άλλ' ό κ. Ροντέλ τόν διέκοψε. Έπρεπε, τώρα πού καρήλθε κάθε κίνδυνος, να ύπάγουν να ιδούν τί είχε πάθῃ ό κ. Χαρκακίς και να τόν βοηθήσουν τὸ γρηγορώτερο.

Αυτός, πεσμένος κάτω άκόμη, μόλις είδε τόν φίλο του, τού είπε με διάχυσιν:

— Άν δέν είσθε σεΐς, εγώ τώρα δέν θα ήμουν ζωντανός, κ' αυτό εξ αίτίας μιάς κατηραμένης πέτρας. Πῶς τὸ κατώρθωσα να πέσω έτσι άσχημα, δέν ξέρω κ' εγώ. Στραγγούλισα τὸ πόδι μου και μού φαίνεται πῶς έσπασα τὸ δεξί μου χέρι. Δέν μπορῶ να σάς περιγράψω τί στιγμὲς έπέπερα, ένῶ σεΐς έσκαπεδάτε! Λιγάκι να έτρεψε τὸ χέρι σας, θα έγινόμουν λεία αυτής τῆς άρκούδος. Ω, ποτὲ δέν θα ξεχάσω τήν θαυμαστή ψυχραιμία σας!

— Το ίδιο θα πάνατε και σεΐς στη

θέσι μου, αποκρίθηκε μετριοφρόνως ο Γάλλος. Τώρα όμως να ιδούμε πώς θα σάς μεταφέρω.

— Ναι, αλλά να πάρωμε και το μέλι. Το απαιτώ. Δεν πρέπει να το αφήσω, αφού μ'ας έστειλε τόση αγάπη.

Ο κ. Ροντέλ, βοηθούμενος από τον Βιργινιανό, που εντρέπετο τώρα για τη δειλία του, κατεσκεύασε ένα φορείο. Έκ'αυτ'όσ' αυτό, μετέφεραν αργά-αργά τον τραυματία στη φάλαγγα.

Εύτυχως το χέρι του κ. Χαράκας δεν ήταν σπασμένο και το πόδι του δεν έχρησάσθηκε καλλές ημέρες για να γιαιτρευθή.

— Άς είνε, έλεγεν ο κ. Ροντέλ, ο σάκις έτρωγε από το θαυμάσιο έκεινο μέλι, κάλι φθηνά το πληρώσαμε. Οπωσδήποτε πολεμήσαμε, νικήσαμε και απολαμβάνομε τώρα τον καρπό της νίκης, που είνε πράγματι γλυκύτατος!

— Φυσικά! άπαντούσε ο κ. Χαράκας: άλλο είνε να τρώς μέλι από την κυψέλη σου ή από την αγορά, και άλλο να το τρώς, αφού σκοτώσης, γι' αγάπη του, δυο θηρία!

(Cl. Leclerc) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΙΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Γ'ος 'Οδηγού Κερ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

*Εστάλη από την Χρυσόφραση 'Ελείδα

Table with 5 columns and 5 rows of Greek letters for a word search puzzle.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα εξ Βυζαντινών Αυτοκρατόρων.

β.) Μαγεική Εικόνα ένεν Εικόνας

*Εστάλη από Μάρκον Ι. Βιργινίη

— Δεν μου λές, Μαρτίνα, τί να γίνεται δεά γε ή φίλη σου; — Ποιά φίλη μου; — Μα σου την είπα!

γ.) Διά τους Γαλλομαθείς

*Εστάλη από της 'Ελληνικής Γ'ης

L - trvl - prtq - dvnt - n - plsr Νάναγνωση το Φωνητικόλογίου. τοῦτο.

Δύσεις του 12ου φύλλου

α.) Σχολείον, Θέατρον, Μουσείον, Δημαρχείον.—β.) 'Ο Αίμος, τὸ αἷμα.—γ.) On ne croit plus le menteur, même lorsqu'il dit la vérité.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Γ'ος Διάπλαιον τοῦ 1916, σελ. 259]

Καθόλου εύκολο δεν ήταν το θέμα του Μικρού αυτού Διαγωνισμού. Μου φαίνεται, ότι και προχωρημένοι μαθηταί του Πολυτεχνείου με πολλή προσπάθεια θα τα κατάφεραν. Γι' αυτό δεν εμπορώ να είμαι δυσαρεστημένη από τα αποτελέσματα, όσο λίγοι κι' έδωσαν μέρος κι' όσο λίγοι πάλι, από αυτούς, μου έστειλαν ένα σχέδιο ύποφερτό.

Καμμιά τριανταριά μόλις είνε οι διαγωνιζόμενοι. Οι μισοί από αυτούς, αρχάριοι όλωςδιόλου, και χωρίς να φανερωθούν καμμιά κλίση για ζωγραφική, — στο σχέδιο τουλάχιστο που στέλλουν, — δεν

τρέπω να εξακολουθήσουν με πολύ μεγάληρη βεβαιότητα, ότι με τον καιρό θα ειαυτήσουν.

Και τα πρώτα - πρώτα ο Βουλγαροφάγος 'Ελλη. Στο σχέδιό του, τα παιδιά που κουβαλούν το νερό, δεν είνε έκφραστικά, εκτός του πρώτου, ενός μικρού άγοριού, με πλατόφυρα καπέλλο και με τριάντες. 'Ο δρόμος του όμως είνε πολύ καλός. Ένα δένδρο μάλιστα, στο βάθος, που βγαίνει από μια μάντρα, τον στολίζει πολύ.

Και του Κυριατοβόλου Ποσειδάωνος ο δρόμος έχει πολλή πρασινοδα και άρκετες σκιές που δείχνουν, ότι είνε νύκτα. Τα παιδιά του όμως είνε τετατώδη. Και πολύ μεγάλα. Δεν φαίνονται στην ηλικία που τα παριστά η 'Αθηναϊκή 'Επιστολή. 'Αλλά ο μικρός ζωγράφος ως παρηγορηθή:

'Ακτίς 'Ηλιου.—Α'. Βραβείον.

'Ανεμοστρόβιλος.—Β'. Βραβείον.

πρέπει να έχουν αξίωση ούτε για Εύφημο Μνεία. (Τους έκαινω όμως που έκομαν ότι μπόρεσαν και τους προτρέπω να εξακολουθήσουν με το ίδιο θάρρος. 'Αγρότερα, ποιάς έξορι, μερικοί εμπορεί να επιτύχουν περισσότερο.

Εχωφίξει τώρα καμμιά δεκαριά, που δείχνουν κάτι τι. Τα σχέδιά τους βέβαια κάθε άλλο είνε παρά δόκιμα. 'Εδώ κ' έχει όμως, βλέπει κανείς μια γραμμή, μια λεπτομέρεια, μια διαφάνεια, μια επινοήση, που θα μπορούσε να σταθή και 'ς ένα σχέδιο καλλίτερο. Αυτούς τους προ-

Είνε ένα λάθος, που το κάμνουν και μεγάλοι. 'Ακόμη και της εικόνας του 'Ερρίκου Δαλλινού, που της εαχεδισσέδη κίμος. Γάλλος ζωγράφος, ο ήρωας κάποτε παριστάνεται μεγαλύτερος από την ηλικία του. Το παρατηρήσατε; Μόνον τα παιδιά ζωγραφίζει ο Σταντίνος Θ. Κουρσούλης, χωρίς δρόμο. Το σύμπλεγμα δεν έχει καμμιά φυσικότητα. Τα χέρια και τα πόδια είνε σαν ξύλινα. Τα προσώπακια όμως, — ένα δυο μάλιστα, — κάτι λένε. Και γι' αυτό έξεχώρισα κι' αυτό το σχέδιο.

'Η Σκλαβομένη 'Ελληνοπούλα παριστάνει τα παιδιά σκαμπεμένα να μιλήν με τον κ. Φαίδωνα. Ο κ. Φαίδων δεν κολακεύεται, παρά μόνον ότι παρουσιάζεται νεότερος. 'Αλλά και τα παιδιά δεν δέμεναν πολύ εύχαριστημένα. 'Εν άγνοί

μάλιστα που μοιάζει σαν μαθητής Ρωσικού λυκείου... Και όμως το σύμπλεγμα, το σύνολο, δεν είνε όλωςδιόλου άσχημο. 'Εχει κάποια αφέλεια και φυσικότητα. Το 'Ανδρείο Κυριοπόπουλο, ή Καρατίης και ή Κόρη του Γαλιού είνε σχεδόν ισοδύναμοι. Τα παιδιά που εξαργάρισαν — χωρίς πολύ δρόμο, — έχουν βέβαια πολλά ελαττώματα, αλλά και μερικά προτερήματα. 'Εδώ ένα χέρι με άρραία κίνηση, εκεί ένα κομμάτι ποδαράκι, εκεί ένα εύμορφο μουτρόκι.

Πολλή κίνηση έχει το σχέδιο του Κυριατοβόλου, εκτός από την άρκετή τέχνη της γραμμής, που και της σκιάς του, έχει κάποιον ψυχή. 'Αλλά το κυριότερο ελαττωματικό σκεδίου είνε ότι ή γραμμές του είνε πολύ άτεχνες, και ότι τα παιδιά είνε πολύ άμορφά, ένα από τάλλο, κ' έχουν πολύ μακρὰ κι' άπλομένα τα χέρια τους. Του 'Ελληνοκού 'Ιδεώδους ή γραμμές είνε λεπτότατες. Φαίνεται και μια ιδιαίτερη προσοχή της λεπτομέρειας. 'Αλλά τίποτε άλλο. 'Η άλυσίδα των παιδιών δεν είνε σχηματισμένη με φυσικότητα, δεν τα βλέπεις να περπατούν, ούτε να οτεύονται. Λες και πηδούν με μικρά κρηματάκια...

Και της Τρελλής Κορρατοπούλας τα παιδιά, άν και καλλίτερα σχεδιασμένα, έχουν ένα σπουδαίο ελάττωμα: δεν κρατούν όλα την ίδια διεύθυνση. 'Αλλού πάνε τα πρώτα τρία, κι' άλλου τα δυο τελευταία. 'Ορισμένος πάρος κάτω θα χωρισθούν! Θα πήτε: κ' αυτό γίνεται. Ναι, αλλά έδω δεν ταυριάζει.

Κ' έχομαι για κάποιον καλλίτερο. 'Ο Άκτις των Τεχνών έχει άρκετο ταλέντο. Δεν ακολουθήσε πολύ το κείμενο, γιατί ο δρόμος του είνε σαν έσοχικός. 'Αλλά πολύ εύμορφα παριστάνει τη γύμναση με το φεγγάρι, τα παιδιά που κουβαλούν και τον σκύλο που τα υποδέχεται με γαυγίσματα. Μόνον που ή λεπτομέρεια είνε παραμελημένη. Δεν διακρίνεται έξαφρα κανένα πρόσωπο παιδιού. Δεν βλέπεις, παρά μωρές σιλουέτες. Πολύ καθαρή ή γύμναση του Άκτις. Παναικόλου, άν και φαντίζεται μόνον από μισοφέγγαρο. Και τα παιδιά με άρκετή φυσικότητα ζωγραφισμένα. Μόνον που δεν τα βλέπεις κι' αυτά να περπατούν. Τα δυο πρώτα μάλιστα είνε εντελώς άκίνητα. 'Ο 'Ηρος του Σουλίου φαίνεται, καλός διακοσμητής. Το σχέδιό του, με μελάι, είνε γεμάτο στολίδια και αντιθέσεις: έδω φόντα κατάμαυρα, εκεί κατάσπρα, έδω πικίτσες, εκεί γραμμές διασταυρούμενες, άλλου, γραμμές παράλληλες, — όλα, έννοείται, σαν κανονικά, με τον διαβήτη. 'Εκ πρώτης όψεως, το σύνολο είνε ευχάριστο. 'Αλλά όμα το παρατήρησες καλλίτερα, βλέπεις ότι άστερι σε αλήθεια. Καλλιγραφία έχει, ζωηρό είνε. 'Εν τούτοις είνε το κομψότερο απ' όλα, — κι' αυτό κάτι τί! Μας μένουν δυο σχέδια, τα σχετικάς άνώτερα. Γενικώς, ή σύνθεσις του 'Ανεμοστρόβιλου είνε ή πιο ευχάριστη. Τα παιδάκια του προπάντων είνε τα όραιότερα απ' όλα που έστειλαν. Έννοώ τα πρόσωπα, γιατί τα σώματα δεν έχουν την ίδια φυσικότητα. Κ' ένα λάθος: Τα τελευταία, δεξιά κι' άριστερά, παιδάκια, έχουν τα έλευτερα χέρια τους μαζεμένα, ενώ έπρεπε να τέχουν άπλωμένα, για την ισορροπία.

Τοι τα έχουν, φυσικότητα, τα τελευταία παιδάκια της 'Ακτίος του 'Ηλιου, που μου έστειλε το άπλούτερο, αλλά και το καλλίτερον σχέδιο. Πρόσωπα, βλέπεις, δεν φαίνονται! 'Αλλά τα παιδιά είνε τόσο καλά σχεδιασμένα, που μαντεύετε και τα πρόσωπά τους. Γι' ος λέγει έξαφρα το μεγαλύτερο κοριτσάκι με της κοσιόδες, μια ρυκμένη έμπρός, και μια πίσω; Δεν είνε χαριτωμένο; Και τάλλα δεν πάνε παρά κάτω. 'Εμπνέουν τη συμπάθεια και στην εικόνα, όπως και στην 'Αθηναϊκή 'Επιστολή. Περισσότερο από κάθε άλλο που έλαβα, το σχέδιο της 'Ακτίος 'Η-

λιου, εκτός από την άρκετή τέχνη της γραμμής, που και της σκιάς του, έχει κάποιον ψυχή.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ακτίς 'Ηλιου [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ανεμοστρόβιλος [15Ε].—'Ηρος του Σουλίου [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άκτις Παναικόλου [10Ε].—Άκτις των Τεχνών [10Ε].—Τρελλή Κορρατοπούλα [8Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: (άπό [3Ε] εις έκαστον:) 'Ελληνοκού 'Ιδεώδους.—Κυριακού 'Ακτίος.—Καρούτις.—'Ανδρείο Κυριοπόπουλο.—Κόρη του Γαλιού.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [3Ε] εις έκαστον:) Σκλαβομένη 'Ελληνοπούλα.—Σταντίνος Θ. Κουρσούλης.—Κυριακόβουλος Ποσειδάων.—Βουλγαροφάγος 'Ελλη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς το Σχολείον. — Ποιοί έφεις, Τοτό, είνε επικίνδυνοι; — 'Όσοι έχουν ιδόν. — 'Όρατα. Και σύ, Δελέ, ποιοί είνε άκίνδυνοι; — 'Όσοι έχουν θυγατέρα!!! — 'Εστάλη από της 'Ημέρας της 'Ελευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθήναι, 38, δόδος 'Ευρυπίδου την 25ην Φεβρουαρίου 1917.

'Η 'Ιρις, ύστερ' από τόσο καιρό που είχα να μου γράψω, παρουσιάζεται σήμερα με άνηρησσις. Την έκανθάλασαν αυτά που μ'ας έγραψαν ο Νικητής της 'Αθηνών περί της: Σ. Σ. Σ. «Έχει τελειώση το Σχολείο — λέγει, — άρα είνε από τους μεγάλους. Γιατί λοιπόν ενδιαφέρεται για τους μικρούς; (γιατί, δηλαδή, θλαί να είνε μόνον γι' αυτούς; ή Σ.Σ.Σ;) Οι μικροί άς υποθέσουν πως ή Διάπλαισις έχει 7 σελίδες, (και μάλιστα κάθε δεκαπέντε.) 'Επειτα αυτοί έχουν και το διήγημα της Κυρά-Μάρθα. 'Ας καθήση λοιπόν ψυχρά ο Νικητής της 'Αθηνών, μήπως τον φέρουμε θλοι οι μεγάλοι στη μικρή τάξη. Είλε ο μόνος τρόπος να έαναγίγη παιδί, αφού άλλως το έπιθυμεί τόσο, όπως φαίνεται από το τελευταίο του κομμάτι.» Χαίρω πολύ που έγενες καλά, Ιωάν. Α. Πολ. και ο' ευχαριστώ δια την φροντίδα. Τέτοιες εικόνας έχω δημοσιεύση πολλάνες! Άλλως το αυτή που έκαμες, δεν είνε τόσο τεχνική. Στείλέ μου τίποτε άλλο. 'Απ' αυτούς που έρωτάς, Νικητά της 'Αθηνών, άλλοι είνε άποκλεισμένοι και άλλοι άπεγύρηνσαν. Μια μάλιστα πανρευθήκη κηδία. Μου φαίνεται όμως, ότι έχουν άναπληρωθή από σάς τους σημερινό δρώντας, που επίσης θα σάς άποζητούν, εάν άργότερα άποχωρήσετε. Διαγωνισμοί; θέρχλω τώρα να προκηρύξω, με μεγάλες κάπας προθεσμίες, ώστε να λάθουν μέρος και οι άλλοι, άν έντωματίζή άρθη ή άποκλεισμός. Βέβαια που θα σέ συγάρσω, Σανθή Πραγμηποπούλα, αφού ήσουν άρρωστη και πρόκειται τώρα άναπληρωσής τα μαθήματα που έλασας. 'Όποτε έχης όλίγον καιρόν, μου γράφει. Χαίρω πολύ που σ'αδεν άπελπίσσει εικόνα, δεν θυμόνεις ποιά και είσαι ένας χαρακτήρ εύθυμος πάντα και γελαστός. 'Ετσι πρέπει να είνε τα παιδιά! 'Ετσι πρέπει να είνε θλοι οι άνθρωποι.

Και όμως, Κουσαμίδης, το Λατινικά είνε ένα κλειδί. Δεν σημαίνει άν οι 'καθηγηταί, οι γνωρίζοντες Λατινικά, δεν μανθάνουν άλλας οικάτω γλώσσας. Πρώτον ότι πολλοί γνωρίζουν και γαλλικά, και γερμανικά, και Ιταλικά. 'Επειτα

οι 'καθηγηταί, άρωσιωμένοι εις τας κλασσικάς γλώσσας, που είνε δουλειά τους, δεν εύκαιρούν πολύ δια νεωτέρας. 'Επίσης δεν έχει σημασία το ότι οι γλωσσολόγοι δεν έέρουν συνήθως Λατινικά. 'Αν ήξευραν, θα έμαθάνων τις γλώσσας που γρηγορώτερα κ' εύκολώτερα. 'Αλλά το κυριότερον είνε, ότι ή γυμνασιακή έκπαίδευσις προτιμάει έπιστήμονας (εδώ φερων άν δεν γίνονται θλοι.) Και έπιστήμων, μάλιστα φιλόλογοι, γλωσσολόγοι, αρχαιολόγοι, νομικός κτλ. δεν γίνεται χωρις Λατινικά. Γι' αυτό το Λατινικά δεν καταργούνται εις τα κλασσικά Σχολεία. Είς τα Πρακτικά είνε άλλο ζήτημα.

'Η Μεσοημιακή 'Ακτιή μου γράφει: «Τέσσερα μόνο φύλλα χωριστά και φαίνονται σαν ένα και περισσότερα... Παλλά περιοδικά έπεχειρήσαν να προσηλυτίουν τα παιδιά με το πλήθος των σελίδων. 'Αλλά που έσύ! Και τί δεν βρίσκει κανείς; αυτά τα τέσσερα φύλλα σου! Μία κομψότης, χάρις, σεμνότης, κεί το ύψηλό, το έξαιρετικό. Δεν μοιάζει με κανένα άλλο περιοδικό... 'Η 'Ιδια έστειλε κ' ένα ποίημα τών 'Αναγία. Του λέγει ότι, άν και πεννασμένος από ψωμί, εξακολουθεί όμως τάσσειά του. Και τελειώνει έτσι: 'Έχεις τόση 'ένδρα!... Γι' αυτό πάω να πιστέρω Πώς άκομψόδι, ησαυκό 'Όσο πάνε, θα χοσέβη Και τον πρώτο του χορό...

Και ή Περασιακή τυμφομή: «Προσέτερα, μου γράφει, έδιάβαζα γαλλικά περιοδικά κι' άλλα όρατα βιβλία κ' ένόμιζα, ότι δεν υπάρχει τί καλλίτερον για να διαβάσω. 'Αλλ' όμα έσεγράψην εις τον κύκλον σου, έπέστην ότι έκείνα ήσαν έμπρός σου μηδαμιά. Σέ, με τα όρατα μυστιστήματα και τας όρατας 'Αθηναϊκάς 'Επιστολάς, βάλγεις τους άναγνώστους σου, μικρούς και μεγάλους. Διά τούτο είσαι περιζήτητος απ' όλους!»

Πολύ με συνεκίνησαν αυτά που μου γράφει και ή Χρυσή Καρδιά: «Να ιδούμε ποσούπαντων ποτε θα τελειώση αυτή ή άκλειπτική κατέστασις, που κρατεί τον κόσμο σε τέτοια άμηχανία και δυσχεραίνει όλα τα επαγγέλματα. Κι την δική σου θέσι τη φαντάζομαι και λυπούμαι, αλλά υπομονή μόνον χρειάζεται. 'Εμείς τα παιδιά σου δεν θα σέ άρσιωμε άσάθηθη, ώστε θάρρος...»

'Ερημη Βαρκοπούλα, με μεγάλη μου εύχαρίστησι διάβασα γράμμα σου, ύστερ' από τόσο καιρό, και είδα πόσον έσαι ένθουσιασμένη με τα έφτεινά μυστιστήματα. Να έβης, ότι παρακάτω θα σου άρσιωμε άκόμη περισσότερο. Δεν είξετρώς δεατι ή φίλη μου; έκείνη δεν σου έστειλε τετράδιον, ενώ έλασε το δικό σου.

'Ορατας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έβης: Χρυσόφραση 'Ελείδα, Άνδία Αίθια, Δοξασμένη 'Ελλάς, Γερμανόπαις, Κόρη της Παυλίδος, Δοξασμένη 'Αθήναι και Στανιμαχιώτακι. — Έξτελέσα τας παραγγέλιας των και τους εύχαριστώ δια τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αδτήν την εβδομάδα έλαβα τα έβης: «Κάτι ψωμί» κτλ. — 'Από τα Μικρά μου Μυστικά. — Σοφό Δετρο, που άγαπάς. — 'Ανοήσι, σέ προσμένουν. — 'Αγχιτωτάτων. — 'Τρικυμία. — 'Από τή Φαιδρά. — 'Ο 'Εφηνος 'Ελλη. — 'Ειδωράδα. — 'Τό δόντι. — 'Εβίγνης Φιλοδοξία. — 'Ο Διοτιάκης. — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα δια τους 'Εβδ-Διαγωνισμούς.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: — 'Ελλείπει χώρος να δημοσιευθή εις το προσέξ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: 'Αγγελος της Νιχης, κ. 'Ανασείσεις ψευδωνύμων: 'Ασθη της Αδής, κ. 'Εθνικόν 'Ιδεώδες, κ. 'Εγώ Είμαι 'Γώ, κ. Μή μου 'Ακου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: Η "Ηρώς Βελισσαρίου" (0) με Χουσόφτην "Ελπίδα", "Ηρώς της Γραβιάς", "Ηρώς του Σουλίου, Χουσαυγή, Χάριτα, Γερμανόπαιδα, Κεκορυμμένον Θλασαρόν"—η "Ερσημ Βαροπούλα" (0) με Σανθήν Πραγμηποπούλα, Άθρα της Θαλάσσης, Κόρη των Κυμάτων, Τρισεύγεννη, "Ακουδιόδη, Κουκλιτσάν, Γαρδένιαν, Γερμανόπαιδα—η 13η Μαΐου 1915 (0) με "Ιριδα, Μάρουρα Βασιλά",—η "Ηρώς της Γραβιάς" (0) με "Εθνημην Αναγέννησιν, "Αλέξανδρον τόν Μαίσι δάνα, Φιλίππαρον "Ελληνοπούλαν, Παυρίδα, "Ελληνα, Χουσαυγήν, Τρισεύγεννη, Παναχαΐδα και με θινους τούς: "Ηρώς και "Ηρωΐδας"—τό Γυθειωτάκι (0) με "Ελληνικόν "Ιδεώδες, Στρατηλάτην τών "Ελλήνων, "Υπερασπιστήν της Σπάτης, Μεγαλοπρεπή Βόσπορον—η Διόττων "Ασθή (0) με Γερμανόπαιδα, Ρωβύρον"—η Χουσόφτην "Ελπίδα (0) με Βασιλείον τόν Βουβαροκτόνον, Νικητήν της Αθίνας, "Ελληνικόν "Ιδεώδες, Μεγάλην "Ελλάδα.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Διηγούρον τών Συνδρομητών (δχ' με ψήφον, βου ψευδώνυμα κι' αν έχη) "Αγοράστασιον (τίτεια επιστολή δέν άλήθεια ή Τέλλος; "Άγρας είνε συνεργάτης μου;" "Όμιλιαν Γ. (γαλιτικά δχ' μόνον ελληνικά) "Αειδά (εχάριστῶ δε" δσα γράφεις" τό (0) έκτινε σημαίνει ότι ή προτεινών δέν όφείλει κανένα τετράστιον εμπορεύει να στείλῃ; την συνδρομήν και εις δεκάλεπτα γραμμακτώματα;" "Ανοιχτάκι "Αεράκι (στό 11ον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 162ου Διαγωνισμού Δεκεμβρίου-Ματίου Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 28 Μαΐου.

172. Αεζήγγριος

Τό πρώτον μου πρστακτικόν, Πλήθος τό δεύτερόν μου' Και βασιλεύς όμηρικός; Είνε τό σύνολόν μου.

"Εστέλη υπό της "Ελληνικής Καρδιάς

173. Συλλαβογένεσις

Φωνήν, διπλό σύμφωνον Και κάποια μετοχή, Μά; κάνουν βιολέλα. Σε μυθική εποχή, Πού ή Ζεύς τόν καταδικάσας Αλώνα τόν φτωχό, Νά κάθεσαι στόν "Αδη. Νά στρέψη έκ τά τροχό. "Εστέλη υπό του Γαλλού Καβαλιονίτη

174. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Κάπια, βάλε Θήτα, Και ή ή ίδης αμίσω; λυτα, Μία νήσος να χαθή, Κι' άλλη να φανερωθή. "Εστέλη υπό της Φιλομήτορος

175. Αναγραμματισμός

Τό όργανο που έπιζα, Τό αναγραμματισμό Και διαφανέ; στά χέρια μου Τό βλεπό και σασιζω. "Εστέλη υπό του "Ελληνικού "Ιδεώδους

176. "Ασθή

Νάντιαστασθού ει άσπερίσκει διά γραμμάτων ούτως, όστε νάνιασθώνονται: όριζοντίως, άπεικός συγγραφής; καθέως; κρέτος; της "Αφρικής; διαγώνίως; δι όνομα πολλών βασιλέων της; Ερώτης και κάποιος μεγάλης νήσου ελληνική. "Εστέλη υπό Κοναν. Δ. "Ελευθεροούδη

του άπύνησά; και, και γραμματισθώμα μπορέσει να στείλη; καλά τό έγραφε;" "Ασιστ. Δ. Βασ. (τόρα πτόν διά κλήρον δίδει" είνε πάρα πολλά τά έχρινόμενα;" Παγκόσμιον "Ονειρο (ό κ. Σ. σκοπεύει να έκδώση μια "Ιστορία της Νεοελληνικής; Φιλολογίας;" έλλ; δέν έβρει ποτε ή τό κατορθώση, δίδει χροιάζετα; πολλή έργασία και δέν έχει τόν άπαιτούμενο καιρό;" Ε. (έχει; λάθος; ή περι άυτοκτονίας; άκορία ήταν ένας; άλλου παιδιού, που μάς την έγραφε πρό καιρού; άλλα φθίνει πικ' όταν έλλάξῃ; ιδέας, —που δέν άμφιβάλλω,—μου τό γράφεις;" "Ανεσπερον Δόξαν (τά έλαβα δλα' χάρω που έγινες; καλά;" "Αθάνατον Δόξαν (έννοια σου, καλά που μου τό ειπες;" Τιάρον (έλαβα, εύχαριστώ" έξήγησε στόν κ. Κ. ότι κάποιος; έκαμε φάρμα, διά τά μή άπορή;" Υποκόμητα Ρεπετότης (τά έλαβα δλα' να; λείπει; ένα; άσπερίσκος;" Ι. Μιχαλακ. (τά έδα κ' έγώ; έλλ; τά έδημοσίευσας, δίδει ήσαν πολύ ύψατα και ήμπορούσαν να χορηγήσονται; ή πρόβουπον αυτού του είδους; της; Πνευμ. "Ασθήσους;" "Ημέραν της "Ελευθερίας (όά γίνῃ, δλα θά γίνουν.) Δ. Δελ. (εχάριστῶ δε' ότα γράφεις;" "Ηρώς Βελισσαρίου (δέν τόν γνωρίζω, διά να τό συστήσω κ' έγώ;" "Ελληνικόν "Ονειρον (5 είνε;" "Αθρα της Θαλάσσης, Αύτοκράτειρα του Βυζαντίου κτλ. κτλ. "Ηρώς της Γραβιάς, 13 Μαΐου 1915, Μεγαν Ναπολέοντα (έστέλα)" Ρωβύρον, "Εθνημην Αναγέννησιν, Βαβαρομάχον "Ελλάδα, Αιάνταρον "Αστέρα, Δουλόν του Κανάρη, Φουστανέλλαν του 21 (έλαβα, εύχαριστώ.)

Είς όσας επιστολάς; έλαβα μετά την 27ην Φεβρουαρίου, βάπαντήσω εις τό προσέχει.

177-179. "Ασεία Παροράματα

- 1. Τό κρονόν είνε ξύλινον. 2. "Ο φίλος; φοβείται εις τό κεφάλι. 3. "Η κρίση είνε νόσος.

"Εστέλη υπό του "Εγγλεζέκι

180. Μυθική Εικών άνευ εικόνας

"Ακουσε, Γεώργιο. "Οι "Αθαι έκτινεσι σε λίγο θά πείσουν χάρω... "Α, να σου πώ, Κώττα; Νά μή με βρίζης μόνο, και κινώ όσα θέλῃς.

Πώς άκουσε ή Γεώργιος, γιά νάπαντήσῃ; έτσι; "Εστέλη υπό του Φασιαμμιά

181. Τριπλή "Ακροστιχίς

Τά μεν άρχικά των κείνωι χρησιμοποιώ λέξων άποτελούν δένδρον καρποφόρον, τά δε δεύτερα γράμματα ζωόν φορητόν, και τά τρίτα άρχαίον όπλιον.

- 1. "Αθως εΐπιδες; 2. Τό έχει κάθε πρόσωπον και κάθε πράγμα;" 3. "Ιερός ποταμός;" 4. "Ο μη έχων; σύνεσι.

"Εστέλη υπό του Θερανίου Θόλου

182. Φώνηεντάλειον

ν - μρ - φσι - πρυ - ξιμοσ "Εστέλη υπό του Νουσταλιού

183. Γρίφος

Table with 2 columns: Έσο and ές. Rows contain letters T, T, T, T and combinations like νζ, νκ, να, να, να, να.

"Εστέλη υπό του Νικήτου της Αθίνας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[17-60]

Απαντήσαι; στην Α' έρώτησή μου (φυλ. θον) "Ελλάδα υπό τούς: "Ελληνικόν "Ιδεώδες, Παύλον Χλωμόν και Παν. Βελισσαρίου. "Η καλύτερη άπάντηση είνε του Παύλου Χλωμόν; ή όποιος έπήρε τό βραβείο. Παγκόσμιον "Ονειρο

[17-61]

ΕΡΩΤΗΞΗ Β'

Νάκομι την καθιά ή τό αναμύθου; "Απαντήσαι; Poste Restante, Αθήνα, δέχομαι ως τό τέλος; του Μάρτη. "Η καλύτερη έχῃ βραβείο έναν τόμο Διαπλάσιως.

[17-62]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

"Υπομήτορος διά Πρωτεία

[17-68]

Πρόδη κριτικώτατος; σύλλογος εν Πειραιά υπό την έπωνυμίαν "ΑΟΞΑ", σκοπών την διάδοσιν της Διαπλάσιως; συμμετοχήν εις τό Δημοφίσημα και έν γένει την εκπλήρωσιν των διαπλάσιων ιδεώδων. Γνωστέμων άσχερησίων έξελέγησαν:

Πρόεδρος; ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΘΗΣ

Γαμία; "Ασθή της Νέως Γραμματικός; Χωνοσκεπής Ταχυετας "Αντιπρόεδρος; Εδζωνάνι του 1912

"Αντιπροσωπεία εν Φαλήρω; "Επίτιμος; πρόεδρος; "Ελληνικόν "Ιδεώδες. Σύμβουλοι; Στρατηλάτην τών "Ελλήνων. Συνδρομή έπίσημη; "Ετησία όρ. 1,40. "Εφημερη; 0,75. Τρίμηνη; 0,40 και μηνιαία 0,20. Διεύθυνσις; "Απόστολον "Αδελόπουλον, "Υψηλάντου 172, Πειραιά.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ; Φιλόματρος "Ελληνοπούλα, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Γ. Π. Κασιμάτης, Βυζαντινός "Αετός, "Ιω. Πελασγός, Π. Π. Καρώνης, 13η Μαΐου 1915, Κ. Π. Καραγιάννης, Καλλιωνίδης, Αθ. Ι. Καραβός, Αγ. Κύρης, Σπ. Π. Νικολαΐδης, "Αδως. Δ. Ι. Καζαμπάκος, Κ. Φ. Χαροκόπος, Γ. Θ. Τράσας, "Ελληνοπούλο, Β. Ι. Κόλιας, Αθ. Δ. Ευσταθίου, Α. Παναγιώτοπούλος, Π. Π. Δεληγιάννης, Γ. Ε. "Όλοσος, "Ερ. Χάριτων, "Εφ. Μάκουρον, Κλέρα Α. Μπάουμαν, Αλ. Φοτηνιαν, Α. Σάπ, Α. Χόρμυαν, "Ερ. Κυδωνίσο, Α. Στόνιγγερ, "Ελσα Α. Ράμπλα, Π. Γ. Πάλασγός, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ν. Δ. Καπότας, "Ιω. Μ. Ράπτης, Μ. Η. Συνοδίνος, Μ. Ι. Βιτυμίνης (όίς), "Αγιοστασις, Θ. Φουστίνος, Σ. Νικολαΐδης, Μ. Κ. Περάνης, "Ιωάννα Θ. Μπάρα, Γερμανόπαιδα, "Ελλη Φραγκουλόλου, Ν. Μ. Βαλέρης, "Ελένη Χρ. Σπηλιόκοπλος, Εσθητια Χρ. Σπηλιόκοπλου, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Δημ. Γ. Παπαροπούλου, Ν. Κ. Λαγκαδάς, Ε. Α. Πεσσαρίνης, Ζού "Ηλίτη, "Ελένη "Ηλίτη.

ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΡΕΙΟΥ; Ν. Κ. "Αλαφής, Κ. Α. Τριανταφύλλου.

ΑΤΑΑΑΝΤΗΣ; Θ. Η. "Αντωνάκος, Α. Τ. Ζημπίρης, Κατίνα Ν. Λιανού.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ; Σοφία Ν. Παναγιωτοπούλου.

ΒΟΛΟΥ; "Αγν. Δολιχάκος, "Ιω. Α. Καραώτης.

Κάτων. Γ. Παπαροπούλου, "Ιω. Φ. Παλιότας.

ΓΑΡΑΞΕΙΑΙΟΥ; Μίμας Μ. Κουτσούκος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ; Αειψέλιον.

ΚΑΡΑΪΤΗΣ; Θέμις Θ. "Ιωαννίδου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ; Γ. Κ. Γεωργιάς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ; Α. Δελακώτσος.

ΔΑΥΡΕΙΟΥ; Κατίνα Α. Γαϊνή, Κ. Γ. Πουλάκης, "Ελευθ. Ε. Λουδοβίκος, Ν. Χ. "Ανδρέου, Γ. Φ. Σκουρδίνης, Π. Ν. Δαλαράτος.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ; Γ. Σ. Καμπίρης, Κατίνα Καμπίτη.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ; Ι. Α. Κασιμάτος.

ΠΑΤΡΩΝ; Περαστική, "Ιουήνη Χαρτέλι, Μαρία Στανιά, Μάρω Γ. Μπούρα, Αετός Π. Νικολαΐδης.

ΠΕΙΡΑΪΗΣ; "Ιω. Κ. Κουβανταλός, "Αντ. Εβου Φωριόπουλος, Μαρ. Σαυταγιανόπουλου, "Ιω. Β. Μαστινέλης, Μαρ. Κ. Τράς, Στέλλα Κ. Αγορόδωη, Α. Δ. Π. Αν. Γ. Χατζής, Κ. Α. Κορρεός, Σπ. Β. Βαλοσάκης, Καλλιόπη Κ. Βόγκου, λοιπία Α. Δευτεράτου.

ΠΥΡΓΟΥ; Κ. Αθ. Παπακωνσταντίνου, Στ. Γ. Καλαός.

ΣΠΑΡΤΗΣ; Χ. Διαμαντόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ; "Ιωάν. Ν. Ντασάκης, Γ. Ν. Καρλής.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ; Εδωγ. Σ. "Ανθίμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Όλων τών άνωτέρω τά όνόματα έκτέθησαν ής την Κληροσύδα και εκπλήρωσαν ής έξης τίτλων; ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΡΑΪΤΗΣ εν "Αθήναις, ΕΛΛΗ ΦΡΑΓΚΟΥΛΟΥ εν "Αθήναις ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΡΑΚΙΤΗΣ εν Βόλῃ και ΛΟΥΚΙΑ Α. ΔΕΥΤΕΡΑΙΟΥ εν Πειραιά, οι όποιοι ένεργήσαν διά τρεις μήνας υπό της "Ακρολίου.